

לזכור את אבא שלי

אבא שלי

לזכור

זכרים לזכרו le pne e' ז"ל

מילה קטנה - סך הכל שתי אותיות - מת. - כמה אומה - גוראה - איך יכולה היא להתקשר אל מילה אחרת, גם קטנה - שתי אותיות - שי. אל שי שלי. אל שי שלנו.

חדשים עברו ואני מסרבת להכנע לעובדה ששי איננו - ולא יבוא יותר. מחפשת אני אותו בכל מקום...

- על השביל ליד ביתנו צץ מתחת לערבה הכתויה.

- בחדר שרוע על הספה ליד הפטיפון, עתונות יום שישי מפוזרת על הרצפה, מקשיב ומחזם את שיריו האהובים, אשר לימד אותי לאהבם.

- באסיפה ליד שולחן ה"ברושים".

- בין קבוצת צעירים, מבריקים מזיעה, היוצאים ממשחק כדורגל שאהב.

- בשכונת הצעירים בין הבתים המוחזים.

- בגיוס האגסים, עם הדלי ביד, בשבת בבוקר.

- ב כ ל מ ק ר ס.

כל הזמן הוא הדלך בתוכי

- חיוכו הכישני

- כפות רגליו הרחבות בסנדליו המשופשפים

- גופו השרירי המבריק מזיעה

זכרים זכרו לה one י' ז"ל

- ריחו החמוץ והחריף.
- צעדיו המהירים, נעליו הנגררות,
- שערותיו הרטובות הדבקות לראשו עם השביל המצויק, לאחר הרחצה.
- זימזומו העמום של שירו האחרון שאתב.
- מחשבתו הבהירה אשר - לעיתים עזרה לי לראות את הדברים באורם הנכון.
- אמונתו הבלתי מעורערת בהתקדמות האנושית למרות נסיגותיה הרבות.
- ראיחו את מאמציו הבלתי פוסקים של האדם בחתירתו לעולם טוב יותר, יפה יותר, צודק יותר.
- אהבתו, גאווהו, האיכפתיות שלו על הנעשה במשק; על כל אדם, על כל מאורע.
- תאוותו לכדורגל, לשח, לזלילה דברי מתיקה.
- זיקתו אל בעלי חיים - אל זוג פשושים שתפסו מחסה מגשם במטפס ליד חדרנו, בהיותו בגיל ארבע, טיפולו המסור בעורבים וכלבים שלו ושל חבריו, רגשי האשמה על מות הצבי בפינת החי של בית-הספר.
- ההומור הדק והקולע
- עקשנותו לגבי שירותו ביחידה -
- ודבקתו במטרה שהביאה אותו לגורלו.
- היתכן שכל זה היה ואיננו עוד ?
- לא יחזור להיות יותר ?

זכרים לזכרו le pne e י"א

שבוע שבוע אנו באים אל קברו - וזיק של תקוה, של אשליה בליבי.

- אראה אותו

- יקום, יחזור הביתה

כולנו מחכים לו

- הרי יום שישי היום.

חוזרת אני ריקם.

- בליבי רצון עז להתמרד - להתפרץ, להיאבק - לזעוק - להאשים.

אך בכי עצור לבד יוצא מגרוני ומחנק כבד אחז בחזי.

כאב זה מתישב בקרבי והופך לחלק ממני - ואם רגע אחד עיסוקי היומיומיים דוחים אותו הצידה -

מהר מחפשת אני אותו - מתעגעת אליו - הוא כולו שלי.

זה מה שנותר לי משי - בני ...

דברים לזכרו fe one e' ז"ל

א ה ב ת י א ת ש י

באנשים, עוד כמעט ילד, וכבר לאחר מספר שבועות, כאילו נולד ב"ענף" – בחריצתו, במסירותו, בשפה ה"יחיאילית" השגורה על פיו – טרם הספקנו לחוש איך וכבר היה "שיון" חלק בלתי נפרד מהצוות.

ואחר כך שי המתענין – שלא הסתפק ב"ארחות הארבע" חיפש, יחד עם אלון, דרכים להגיע למפגשים בעלי תוכן נוסף – בעיקר פוליטי, שגזרמן באחד מלילות השמירה שלי למטבח בחצות, וכמעט עד אור הבוקר לא עיוף מלדון בנרשאים אלה במעין חתירה עקשנית להגיע עד לקצה עומקם של הדברים.

יותר מאלה – שי של הכדורגל –

שהזיק הקל בעינים והחיוך הרחב המבויש משהו, וזו מסגידים אותו ומבהירים מעל לכל ספק – הוא יתייבב. תמיד נעים היה לשחק אתו, לצידו או נגדו. אולי בגלל שליטתו הנהדרת בכדור ובגופו – שהוא יוצרים הרגשה כאילו רגליו וראשו קרובים עוד יותר משהיו. אולי בגלל עמידתו הבלתי ניתנת כמעט להכנעה בשער – כשהיה מגיע חורו לעמוד בו. אבל נרמה לי שבעיקר בזכות האופי החברתי של משחקו, שזיה סחף איתו את כל הקבוצה במסירותו הקצרות והמהירות, ובתאום שזיה מצליח להגיע אליו, כמעט עם כל מי ששיחק איתו.

"כששוי ומשה משחקים יחד – שום דבר לא יעזור". – ובאמת, במקרה כזה היה מהנה יותר (ומתסכל פחות) לשבת בצד על הדשא ולהסתכל.

מכתב מחניכיו של שי בתנועה בטבעון

- - - בתחילת השביעית, כשהגיע שי, היתה הקבוצה בשפל המדרגה מהבחינה "התנועתית" - המדריך הקודם, שאיש לא סבל, עזב והשאיר את הקבוצה מתוסכלת, משועממת וחסרת עניין בפגישות המשותפות. המדריך חשב עצמו לעולה עלינו מהבחינה הרחנית בהרבה וניסה להורות אותנו לא כאחד מאיחנו אלא כמישהו מבין וגדול שאיננו יכולים לחדש לו דבר. אז נתקבלה ההודעה שמדריך חדש עתיד להופיע. בפעם הראשונה מזה זמן רב, נתכנסה כל החבורה מחדש, ע"מ לסקור את המוצג החדש שעתידי להופיע וע"מ לראוח עם מי תמה יש לנו עסק.
- היתה שעת ערב, כולם ישבו וחיכו למדריך שכבר צריך היה מזמן להופיע, והנה, במורד הרחוב - מופיעים אופניים. ללא רמה, "נוסעות לבד". אך לא, טעות - מין בחורצ'יק קטן מתנדנד על גבי ה-דחשות, כשעיניו בנובה הכידון - היה רכוב עליהן. בחורצ'יק קטן-קומה, לבוש קצרים, סנדלים ומגדל שערות מתולתלות-מתולתלות.
- איש לא יחס לו חשיבות, עד שפתח ואמר: "אני המדריך החדש שלכם". תחילה היתה השתוממות, ואז פרץ הצחוק; צחוק משוחרר. "הילד" התבונן בנו במבוכה, אך מיד הצטרף לצחוקנו.
- במשך הזמן למדנו להכיר ולחבב את הנער הזה, שלא היה גדול מאתנו. למדנו להכיר ולחבב את החבר'מניות והדינמיות השופעת שלו, שהתבטאה כבר בראשית דבריו: "חבר'ה, בואו ונארנן מסע

דברים לזכרו fe one e י"ג

אפניים לסחנה". החבר'ה חזרו והתארגנו מחדש.

שי הצליח, תוך זמן קצר יחסית, להחזיר את הענין בבילוי ובפעולות המשותפות. אינני יודע אך לבטא זאת, אולם הוא לא ארגן אותנו על מנת לחת לנו דברים, אלא התארגנו כדילעשות דברים במשותף.

באותה תקופה של עשיית דברים, ויכוחים והליכות משותפות לקולנוע, לא פסק הצחוק מפינו.

היה זה זכור לי בצורה בהירה ביותר; תמיד תמיד לא מש הצחוק מפינו באותה תקופה של צוחא.

החבר'ה התחרו בנסיון - שלא היה קשה - להצחיק את שי. זה היה הכיף של אותה תקופה. לשי היה

צחוק נהדר, נשפך, זורם, כל גופו השתתף בצחוק. למן העיניים שהתכחצו ולקמטים שהיו צצים על

פניו - ועד לחיוך הרחב שהשתרע מאחן לאוזן. היינו מתחילים לספר בדיחות על-מנת לצחוק ואחר-כך

לצחוק בראותנו את שי צוחק. היה לו צחוק כזה מצחיק. בידור.

ואז גילה לנו שי את המחיקה. אחד הדברים היפים שאפיינו את דמותו של שי היתה אהבתו העצומה

למחיקה. הכיר ואהב את מזי כספי, ארשיק לוי, ואת השירים הכי מודרניים וחדשים. ידע את כולם

בעל-פה והיה נתפס לשיר אתם בכל הזדמנות. הכיר לא רק את השירים אלא גם מדוע נכתבו. לגבי כל

אחד מהם היתה לו דעה להבנת השיר. הוא חי את השירים.

זכרים לזכרו fe pne e' ז"ל

כמו בכל דבר אחר היה שי מכון ומדריך, זורק תמיד את הרעיון, אך לא אוהב להתבלט. היה מתבייש לשיר, אולם ברגע שאחד מהחברים היה מתחיל לשיר - לא היה שי מפסיק.

שוב חזר אני לקו מדמותו שרק עכשיו מסוגלים את להבין. הצעה הצעה להקים מועדון במרתף הסניף. החברים קפצו על הרעיון והתחילו במרץ רב לעשות ולהכין. במשך הזמן הגיעו פחות ופחות אנשים לעבודה, מי מסיבה זו ומי מסיבה אחרת. שי תמיד - הוא בא בכל זמן פנוי והוא שליכר את החברים העביר אתם את משבר העבודה. היו באים אם מפני שלא היה נעים לדעת שהוא עובד לבר אם מפני ההערכה לרעיון ולמרץ שאפיינו את שי - הוא שאיחד את הקבוצה שבנתה את המועדון והפכה אותו, בסופו של דבר, למקום מקסים ונודר, נושא לקנאת הסניף ושבנו מצאנו את המקום לבוא ולהרגיש - זה שלנו.

בחנוכה של 1971 יצאנו לטיול בנגב הדרומי ואילת. שלב ההתארגנות לטיול החל לפני חנוכה, שלב קניות האוכל וביסוס השגת כלי עבודה, מנורות נפט וקרשים. כל קבוצה שיצאה לטיול החלה להשיג ו"לגרד" כל מיני מטרות, כלי אוכל ושאר ציוד שיכול להפוך את הטיול לנוח ומשוכלל יותר. בתקופה זו היתה קבוצתנו המגובשת והמאורגנת ביותר בסניף. החברים השיגו דברים יש מאין, ארגנו, הקדישו זמן חפשי והסתכנו בסחיבת דברים. בסופו של דבר הושג הכל, מחוץ ל"ברוסים", גם ארגוני

דברים לזכרו fe pne e ל"ז

העץ, ציוד חובה לנשיאת מזון בתוכם. מאחר וכל קבוצה עסקה בהשגתם - הסתמך חוסר ברוסים בטבעת. ערב לפני המסע עדיין היו חסרים לנו ארבעה ברוסים - שי התנגד לרעיון של סחיבת דברים. והשקפה היתה זרה לו. לא היתה זו דרכו להשגת דברים.

דרך הטיול, שלה היה רמל שי, היתה לעבור ולהתבונן בצורה מסודרת. בטיול זה למד שי להכיר יותר את המנטליות של החבר'ה, דרכנו שלנו לטייל היתה לעלות, לא בדרך הישרה שבה הלכו כולם, אלא בדרך הקשה יותר, המסוכנת יותר, ולכן יפה ומרחקת יותר. בתחילה היה שי חרד למחשבה שמישהו עלול ליפול ולהפצע, וניסה לשכנענו שלא לעשות זאת. אולם משהכיר בטיעוננו שזאת הדרך היפה לטייל - הסכים עמנו בסופו של דבר ובא אתנו, כשהוא צועק ומזהיר מדי פעם את החבר'ה, לבל יסתכנו יתר על המידה ועם זאת עושה את איתה דרך תהנה ממנה.

שי התנהג אתנו בטיול, כבכל מקום אחר, לא כמדריך, אלא כאחד מחבר'ה, מתלהב ונהנה במוט וכמונו אוסף עצים, מבשל אוכל וישן אתנו. אחד מאחור.

הפתיעה אותנו העובדה ששי עבר גם את המבדקים לטייס וגם את המבדקים לסיירת, שהרי בכל

זאת היה שי קטן ונמוך ולא בעל הכוח הפיזי המתאים לסיירת (כך חשבנו). כולנו יעצנו לו ללכת לטייס, לאחר ששיחף אותנו בהתלבטויותיו, מאחר וחששנו שהאימונים הקשים ישברו אותו. למדת זאת, אמר לנו שי, שביחידה אליה הוא הולך, יוכל להתבטא טוב יותר.

זכרים זיכרו ל' e pne fe

זכרתי שבאותו יום שישי שבו עבר את המכרקים לסיירת ונחקבל, היינו כולנו בסרט. הוא בא לאחר תחילתו ולאחר מטר השאלות הסקרניות אמר פשוט: "כן, עברתי." כולנו שאלנו איך היה, אך שי הפך זאת למשחק צופים – "הלכנו הרבה ונשרו כמה ואח"כ עשינו כמה חרגילים על חשבון ונשרו כמה שהיה להם קשה... זהו, משחק ילדים.

כשהיינו בשל"ת במשמר הנגב, נודע לנו ששי נפצע מכדור ושוכב בביתה"ח בבאר-שבע. רמי אבי ואני נסענו לשם מיד ונכנסנו לחדרו, בלי הכנה מוקדמת. היה זה לאחר שנה שלא ראינו אותו. הוא כל-כך שמח, עד שהמדלים נעתקו מפיו. הברחנו אותו מבית-החולים והלכנו לסרט יחדיו. בהיינו מאד והבטחנו לשמור על קשר. זו היתה הפעם האחרונה שנפגשנו...

משבא שי חזר, לא נתן לו שומר בית-החולים להכנס ולא האמין לו שהוא חולה...

... ביכולתנו להמשיך ולהמשיך בזכרונות, אולם הישבני שזה יספיק, על מנת להבהיר את

אהבתנו, הערכתנו וידידותנו הכנה.

למרות זאת, ברצתי לחזור מעט אחורה ולהעלות מספר אפיונות מתקופה נהדרת זאת. באותה תקופה, ככל שאר הנערים הצעירים, היינו כאים לפעולות לא כדי להתחכך ולהעלות גושאים מעמיקים שדשנו בהם מספיק בביתה"ס – אלא על-מנת לפגוש איש את רעהו, להתפרק וליהנות יחדיו. למרות זאת, ולמרות ההשתוללות הקבוצתית של כעשורים שדונים קטנים, היה שי בסופו של דבר מצליח

דברים לזכרו le pne e ל"ז

להעביר את הרעיון שאיתו בא והצליח למשוך ולכוון אותנו, אם במשפט אחד או הטוית הנשא לכיוון שרצה בו. כך שבסופו של דבר ישבנו ודיברנו וחדרנו לנושא. הוא לא היה עושה זאת על-ידי הטלת מרות, אלא כאחד מאתנו.

לאחר כל פעולה היינו יוצאים יחד לסרט. שי אהב מאד סרטים ולא היה מוכן לחתור על הנאה משותפת זו. באחת מהפעולות העלה את הרעיון שבסרט הבא יביא כל אחד מאתנו גזר גדול, ובקטע המדומה נתחיל כולנו לכרסם את הגורים... הרעיון בוצע בהצלחה.

כשהיינו חוזרים מהזינוק, היינו רואים את שי רכוב על אופניו, כשסל קניית גדול מתנדנד לו על כידק אופניו, בדרכו לקומתה להכין אוכל. הוא היה השליח של הקומנה. היינו מנופפים לו בידינו והוא היה מחזיר לנו נפנוף ונעלם תוך כדי זיגזגים מאחורי הסיבוב.

שנתיים לאחר מכן חזרנו הביתה לחופשה של 24 שעות ונתבשר לנו ששוב לא נראה את שי. שוב לא יהיה אחד מאתנו ושוב לא יוכל לקיים את ההבטחה של מסע שחיתות בכל הארץ לאחר שסוף סוף יעבור אח הטסט.

היות ואבי ואני הגנו היחידים מתוך הקבוצה שנמצאים בעת יחד, כתבנו לבדנו את הדברים והם רשמים שלנו בלבד.

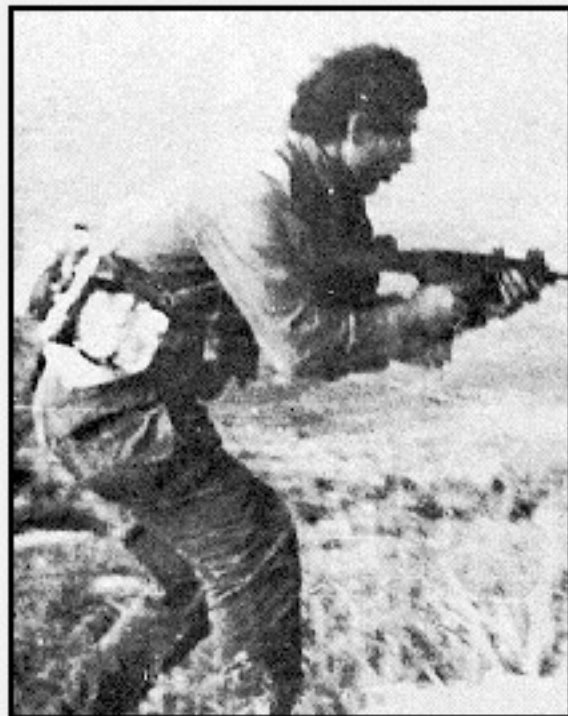
בזמנים טובים יותר ימשיכו האחרים ויוסיפו.

אבי ורפי

בשם החברה

דברים לזכרו של פנחס י"א

דברים על הקבר

ל ש י . . .

כשפרצה המלחמה הזו

ידענו שגם תורנו הגיע -

בהיסטוריה האכזרית של הארץ הזו

להיות בין העומדים על חיה,

לחסות את הנחשולים האדירים

של שנאה, הסחה וטמטום -

שאיימו לשטוף אותה.

יודע אני מעצמי - שלא הפחד האישי הטריד,

אלא הדאגה המתמדת לכל החבורה -

מהכיתה, מהמשק, מהמחזור, מהצבא -

הפזורה על כל החזיתות וככל מוקדי הקרבות.

לא היתה אשליה במה משלמים את מחיר שמירת החיים,

השאלה היתה רק, מי מאתנו וכמה.

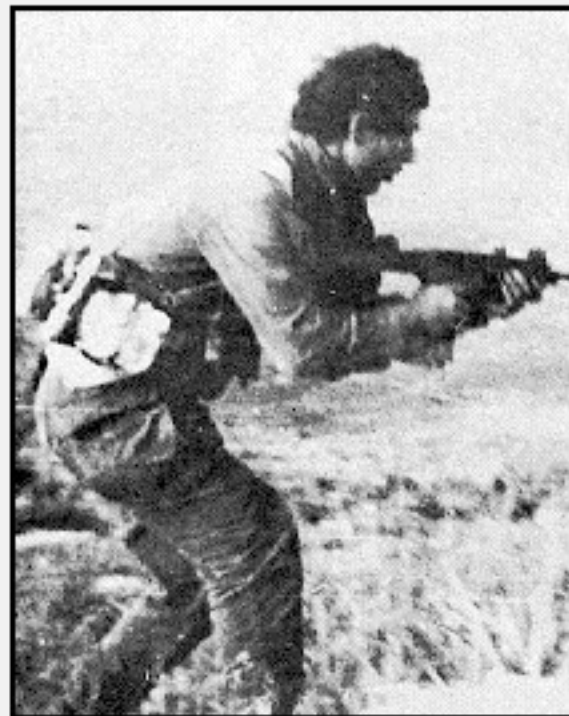
זכרים לזכרו של פנחס שפיגל

- וכשנפגשנו חלקנו, אחרי הפסקת האש בכברי
תשמענו על השאר - כל כך רוח
לפחות בחבורה המקומית הקרובה שלנו
לא פגע עד אז המוות - - -

מי שלא צמח כמונו,
בחבורה - כיתה, במשק הזה, מההתחלה ממש
הרבה לפני שמתחילים הזכרונות -
דרך כל השלבים - כל המשחקים והחבורות הסודיות,
כל המכות והשובבות.
ואח"כ - הלימודים והעבודה,
השירות הטירולים המסיבות.
דרך כל חיינו במלואם, עד שהתפורנו.
לא יצליח להבין עד הסוף - מה טיבם של קשרים אלו.
מה היינו ומהורים אנו אחר לשני.
מי שלא צמח כמונו - בברוש זו -
לא יבין כמה יש בכל אחד מאתנו קצת ממך - שי.

זכרים לזכרו fe pne e י"א

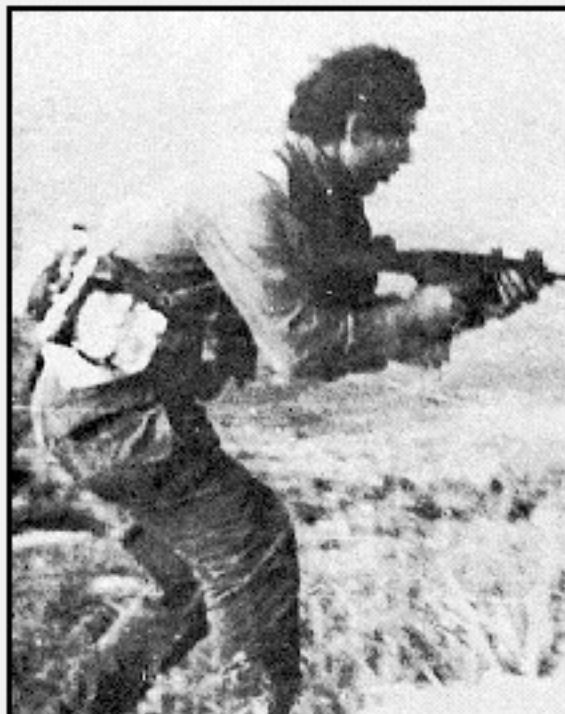
מי שלא הכיר אותך מקרוב – לא הכיר אותך כלל.
כל כך הרבה היה לגלות בכך –
אני, שהמשכתי אתך הלאה, גם בחנועה ואחר בצבא
הייתי מגלה ומגלה – יודע אני שלא גמרתני.
כי מי שלא שמע אותך שר, לעצמך
או אתנו על הדשא, או מלמד אחנו שיר
על שפת הבריכה.
מי שלא שיחק אתך כדורגל או כדור-יד,
או שלא ראה אותך משחק, באוזה התמכרות ממש
או שלא ראה אותך מגדל ומנסה לאלף עורב.
מי שלא התחכח אתך על פוליטיקה וקיבוץ
או לא ראה אותך בשעת ריקודים –
שקוע לך בצד בעיתונות של שבת.
או לא הצטרף אליך לארגון, לכל הרחוקות,
פעילות פוליטית בין החיילים!
מי שלא ראה את הדמעות בעיניך
כשהגיעו הויכוחים עד עומק הנשמה.

זכרים לזכרו של חסד י"א

מי שלא עקב איך נאבק אתה,
עם אותו נוער אדיש בתנועה
באמנה שניתן להזיז ולבנות אתם משהו.
מי שלא ראה את כח הרצון שלך במלוא ביטויו,
כשנאלצת לעשות שלשה צעדים על כל צעד של המפקד שלך.
מי שלא זכה לאותו חיוך בתוספת קריצה
בכל פגישה מחדשת.
מי שלא הכיר עד כמה קפיציות חיצונית זו
שאיפיינה אותך אולי
היתה גם קפיציות פנימית -
של עירנות והבחנה, של איכפתיות, של חום פנימי.
מי שלא זכה בכל אלה -
לא זכה להכיר אותך, לא זכה שתהיה חלק ממנו.
ואנחנו, שאתך יחד,
עמדנו הרי רק בחחילתם של החיים,
עם כל התכניות והתקוות המשותפות
זכינו בכל אלה - עד שלשום.

זכרים לזכרו של חסד י"א

אך לא נזכה בהם יותר -

לא לראות אותך משחק - ולשחק אתך
לא לשמוע אותך שר - ולשיר אתך
לא לשמוע אותך מסביר - ולהתחכח אתך
לא לראות אותך אוהב - ולאהוב אותך.

אתה תשאר חלק מאתנו - מכל אחד
ודאי תהיה נזכר בכל פעם שנתכנס -
גם להבא -

לחמיד.

אלק שמד

4.11.73

מכתביו ל'ה'תש"ז

יום רביעי

למשפחה שלום

שמחתי לשמוע שחביבה החליטה סוף סוף להפסיק למתוח אח אבא ואמא. בטח אבא ואמא כל היום מדברים ומתייעצים עם כל אחד שדחתן פעם. מה שכן, אני מתפלא ואפילו נעלב שהאחות לא שואלת קודם את האח. אולי אני לא מסכים בכלל לשידוך, רק תרעו שיעקב עבד 14 שנים עד שהאח של רחל הסכים לחתונה. עד איפה הגיעה ההתדרדרות עד שאני שומע אחרון במשפחה על החתונה. בכל אופן הפעם אני סולח אבל בקשר לאחות השניה שלא יהיו הפרות משמעת כאלה...

ביום שבת שעבר אחרי שעזבתי אתכם החלטתי לעשות מבצע אשר אין סיכוי

לעשות אותו עם הצוות הלכתי לראות הצגה !!! אתם בטח לא מאמינים, כי ההצגה האחרונה שראיתי היתה שהלכנו כל הכיתה עם מלכה בנטוב לראות אח אותלו וזה היה לפני 5 שנים.

אמכתביו ל'e one fe

אבל הבלתי יאומן קרה ולא רק שהלכתי אלא גם נהנתי. אתם בטח מתפלאים מה קרה ואם אני מרגיש לא טוב או שסתם יש לי חום. אז אני מרגיע אתכם שאני בריא לגמרי.

בכל אופן הלכתי ב-8.30 לקאמרי לראות את "חפץ" של חנוך לוויין. הצגה טובה. מאוד שמתימרת להציג את היחסים בחברה של בני-אדם אך שכל אחד חייב להשפיל מישהו ולהודיע לו שהוא יותר טוב ממנו על מנת שהוא ירגיש טוב וכל ההצגה היא מין שרשרת השפלות כשכל אחד הוא משפיל ומשפיל כשבראש השרשרת נמצאת "פוגרה" בת המשפחה אשר צריכה לספר כל הזמן כמה היא יפה ומוכשרת ונהנית מכל רגע בחיים וכל מעשה הכי טפשי שלה נראה בעיניה ובעיני הסובבים אותה כמעשה גאוני ומקורי שהם לא מבינים. אגב מצאתי כמה הקבלות די טובות לרמות הזאת בכברי. וכדאי מאוד שאתם תלכו לראות אותה בעיקר אבא ואמא. שלום ולהתראות מי יודע מתי (אולי בעוד שבועיים).

סמל שי שחם קפא למוות בעת מילוי תפקידו

למרות לוח הזמנים הצפוף, נראתה להם המשימה קלה למדי. החרמון לא היה זר להם. בעבר, צעדו הרבה בין שביליו, התוודעו אל נקיקיו, השקיעו מאמצים סיופיים בגבהים הקפואים שלו. לא סתם בחרו דווקא בהם. הם היו הצוות שהתמחה בפעולה בתנאי שלג וקור. משימה הכרוכה בלעלות למעלה, לקחת אנשים, לקשור אותם בחבל ולהר ביל אותם למטה, נראתה להם כאפיזודה. טיולון בשלג. כשמשוק הסופר־פרלון נחת בבסיס, חלקם עוד לא סיימו לארוז. את ההכנות האחרונות השלימו במהלך הטיסה. שמונה מאנשי הצוות, כולל המפקד, רמי, היוו את הגר עין של תריסר החיילים שנבחרו למשימה. מסוק יסעור, שבכטנו נבלעו נתורשת קיבוץ דן, אמור היה להנחית אותם בקירבת המערה בה הסתתרו הצנחנים. הם המריאו וטסו לעבר שיא החרמון. היסעור תימרן מעל שיכבת העננים הסמיכה, ניסה לחדור דרכם, אולם ללא הצלחה. הראות המוגבלת היתה כרוכה בסכנת התרסקות על צלע ההר. גם

ב־31 באוקטובר '73, שבוע לאחר הפסקת האש הרשמית של מלחמת יום כיפור, הונחת כוח צנחנים, 70 במספר, על הר חשוף עמוק בשטח סוריה, צפונית לחרמון הישראלי ולחרמון הסורי. המטרה היתה לקבוע עובדות בשטח. החיילים הצטופפו במערה טבעית, סמוך לשיא החרמון, בגובה 2,814 מטר. סופה קשה שהשתוללה באיזור גרמה לקפיאת שניים מהם ואימה על חיי כל האחרים. קבוצה קטנה ניסו תה למצוא את דרכה בכיוון הגבול הישראלי, אך נכשלה. למזלם, הצליחו החיילים לשוב למערה. בנוקר ה־2 בנובמבר בר התקבלה הודעה במפקדת סירת מטכ"ל: כוח מילואים של צנחנים לטור בשיא החרמון וזקוק לחילוץ מידי. כל החיילים בצוותו של שי שחם, שחזרו לבסיס מאפטר קצר של אתרי המלחמה, הובהלו למחסנים, כדי להצטייד בכיגור ובאמצעים מתאימים לצעירה ולחילוץ בשלג. הם התחרו בשעון, המסוק היה אמור לנחות כל רגע. ממעל ריחפה המחשבה על צנחנים המשועים להצלה.

אכתבה עבורסמה על אותו le me e י"ל

פילים שחורים מנוקבים בגשם סוחף. שמונה ק"מ הפרידו עתה ביניהם למערה בה הסתתרו הצנחנים. הפרש הגבהים היה 800 מטר.

כשהגיעו למוצב, ניסו להיקשר בחבל זה לזה. הרוח החזקה והצלפות הברד הבריחו אותם חזרה אל חנגמ"שים, שנחסותם הצליחו להתחבר. רמי ריווח לחפ"ק; אנחנו יוצ"אים.

המשך הכתבה

וחומר נוסף

תמצאו במגרת הנופל

הניסיונות הבאים, נכשלו.

לאחר 20 דקות באוויר, חזר היסעור ונחת ברכבל התהי תוך בגובה 1,700 מטר. הלוחמים קיבלו הוראה להתארגן לקראת טיפוס אל היעד. הם מצאו עצמם מוקפים בקהל מעריצים סקרן שצפה בהם כמו בניבורי סרט. שלג לא ירד, על מורדות החרמון האפורים לא נראה ולו כתם לבן אחד. כאור אחרון של שמש חורפית הם נכנסו לחנגמ"שים שהובי" לו אותם למוצב הפיתולים - הנקודה הקדמית ביותר לאורך ציר החרמון אליה ניתן היה להגיע ברכב.

בגובה 2,269 מטר מצאו נשק צה"לי נטוש ושיירי מנחת קרב

מפקד הכוח, רמי, נפרד מקצין היחידה הבכיר בשטח, יוני נתניהו, שהתמקם בעמדת הפיקוד הקדמית, באזור הרכבל העליון, יחד עם הרופא, ד"ר אלכס. בכוח שיצא לא היה ריפא. היו חובשים - מירון, החובש היחידתי, ותגי. לוני, תגי, ברעמי ושי, ישבו דחוסים באותו חנגמ"ש. עם תחילת הנסיעה החל לרדת גשם. הטלטולים העזים לא הפריעו לשי. הוא ישן כמו תינוק כל הדרך. חנגמ"שים טיפסו באיטיות, וכעבור שעה וחצי הגיעו למוצב הפיתורים. שם, בגובה 2,000 מטר, עשרה ק"מ צפנית לחרמון הישראלי, בשטח סוריה, קידמו את פניהם רוחות עזות וערר